

טורי גלי יובל

902349

בן שרה ומרדי

נולד ב- ט"ו אייר תרצ"ו 7.5.1936

התגייס לצה"ל באוגוסט 1954

שרת בגדוד "גבעון" (13)

נפל ב- כ"ד אב תשט"ז 1.8.1956

נפטר בעת שירותו.

גלי יובל,

בן מרדכי ושרה. נולד ביום ט'ז באיר תרצ"ז (7.5.1936). במקשר (לפני עלות ראשוני-המתיישבים לאשdot-יעקב). אחרי שמיים את לימודיו בבית-הספר הייסודי באשdot-יעקב המשיך בבית-הספר התיכון לחקלאות (על-שם ד"ר א' רופין). בבית-ירח. השתתיך לתנועת "הנוער העובד". בגיל ו'ח נתקבל בחבר למקש אשdot-יעקב. הייתה לו זיקה לשירה ונטייה מיוחדת לציור. חבר נאמן ומסור, אהוד על כל מכיריו, משכילים וմבינים, נעים-שיחה והליכות. גוים לצה"ל באוגוסט 1954. נפטר ביום כ"ד באב תשט"ז (1.8.1956) והובא למנוחת-עולםם בבית-הקבורות באשdot-יעקב. הקיבוץ הוציא חוברת לזכרו.

רקע פעילות החטיבה בתקופת שירותו...

במשך מספר שנים (1950–1956) היו בהרכבת חטיבת גולני (שנושארה במערך הסדיר של צה"ל עם חטיבת "גבעתיה" כחטיבות ח"ר סדירות) שלושה גדודים: "ברק", "גבעון" והגדוד הראשון של חטיבת "כרמליה". עבר מבצע "קדש", כאשר גם חטיבת "גבעתיה" הוצאה מהס"כ הסדיר והועברה למערך המילואים, צורף הגדוד הראשון של חטיבת "גבעתיה" – גודוד "הבקעים הראשון" – לחטיבת גולני במקום בגדוד של חטיבת "כרמליה", שחזר לחטיבת האם שלו.

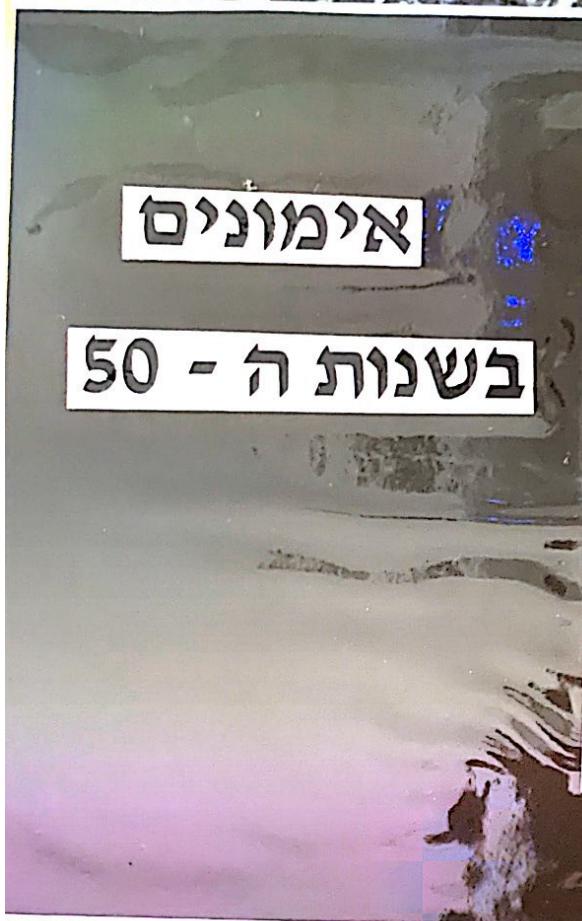
במשך ח"י שנים (1950–1968) פעל במסגרת החטיבה גדוד מרגמות-כבדות שלוחמו העניקו סיוע ארטילרי צמוד במרגמות 120 מ"מ ו-160 מ"מ לשאר הלוחמים ע"פ הצורך באימון ובקרב. לצד הגדודים פעולות כמובן גם פלוגות ייחודיות: פלוגת המפקדה (מח"ט), פלוגת קשר (פלחי"ק), פלוגת הנדסה (פלחה"ן), פלוגת "עורב" (פלנ"ט) – נושא טיל נ"ט, ואחרונים חביבים – לוחמי פלוגת-הסידור (הפלס"ר), נושא סמל הנמר המעופף.

הדגל היירוק-צהוב: דגל חטיבת גולני

בשירו "ההרמן של גולני" מזכיר המשורר חיים חפר את הנפה דגל החטיבה, הדגל היירוק-צהוב, לצד דגל הלאום ברונו השיא של שחרור מוצב החומרון, כדלקמן: "...עד אשר ראו מבעד לעיניים המכוסות דם, עד אשר ראו על המוצב את דגל ישראל ואת דגלם..." ואכן, לצד תג החטיבה, תג עץ הזית היירוק על רקע כתום, ולצד הכותמת החומה צבע האדמה, מן הרואין להסביר את צבעי דגל החטיבה – הדגל היירוק-צהוב.

צבעי היירוק-צהוב נולדו כנראה בהשפעת הצבעים שרואים בזורך כלל חיילי גולני בשירות האימון והתעסוקה – "אימון קיז" בצפון הארץ, במרחבי הגליל ורמת-הגולן היירוקים, "אימון חודך" בדרום הארץ, במורחבי מדבר יהודה או הנגב הצהובים.

יש אומרים, כי הצבעים הללו של דגל חטיבת גולני נולדו עוד בימי תש"ח, בתקופת מלחמת העצמאות, כאשר חיילי החטיבה נלחמו תחילתה (מנובמבר 1948 עד אוקטובר 1948) במרחבי הגליל והעמקים היירוקים, וירדו אחדריכך (נובמבר 1948 עד אפריל 1949) אל זירות הקרב של הנגב המערבי והנגב הדרומי הכהובים. ובכל מקרה מלווים הצבעים הללו, צבעי היירוק-צהוב, את חיילי גולני כבר ארבעים ושתיים שנה, בקרב ובשיגורה.

יְוָבֵל גָּלִי

תפללה

אלֲהֵינוּ

הִיא עַלְתָּה אַלְמָנוֹת וְקַטָּנוֹת
עַת הַשְׁתִּיר וְרַע
אַת יְסִי הַפְּרִיחוֹת בְּלֶבֶבְךָ,
וְעַמּוֹן – אַת רַאשֵּׁת הַמְּכָאָב בְּלֶבֶבְךָ.
הִיא צְמַחַת מִקְרָח בָּה נִסְתָּה
כְּשָׁלָשׁ, וּכְמֹדוֹת תִּפְהָה,
וְעַמּוֹ – בְּרוּכָן, וְשׂוֹרֵת הַכָּאָב בְּחִזְיוֹן.

אֶל תַּחַנֵּה לְכַמֵּשׁ, אֶלְהֵינוּ,
אֶת קְמִילַת הַגְּשִׁים הַיּוֹלְדוֹת;
אֶל תַּפְנוּ אֶת עִינֵיכֶם לְכַבּוֹת
מְרַשְׁפִּי תַּצְוֹתָה;
אֶל תִּצְבַּע שָׁעַרָה,
בְּשַׁחוֹר מִן הַלִּיל וּכְיַעַר עֲבָתָה,
בְּחִילָר הַעֲלִים – לְלָנוּ.

רָאָה:

הַבָּר לֹא חָטָט בְּכַפִּי הַעֲקָה מִדְםָ-שְׁתִּיר;
הַבָּן גָּמוֹ בְּלָבִי –
וְשַׁתְקָנָי ...
בָּקָעָה הַעֲקָה מִרְיָם,
רָק דְּמָה הַמְּבָעָר
סְוּרִיטִים עַל מִתְרִי הַשְּׁקָט הַעֲמָק
אַת וּמְרַ-הַתְּקוֹתָה אַלְמָנוֹי ...

מתוך יצירותיו

של יובל

יְוָבֵל גָּלִי

יובל מספר

יובל גלי

רשמי טיעול בגנוב

ד' מס' ב'

תורת משער למו.

בORTHOS

נסענו דודמתה דרומה: לנגב!

רק אם תראה את הנגב כמו עיניך תוכל להושך את ההוד
הצעום האוסף אותה, את העצמה המטלאה את השטחים השומם
מאסף עד אסף — עצמה להשתת לאו ניע. נדמה לך שהכל
קופא כאן תוך כדי תנועות אידריים. אסדר בעוד רגע מסיד
בפעלה: הכל כה נושא לפועל, כה נוטה להישבר — אך מיה
דומם, דומם את דמתה מילוני השנהים.

הדבר — מולדת המנותיאום! רק מראות כגון אלה
המתגלים מעלה-עקבות יש בהם כדי להסביר את התופעה
הנטלה של האמונה באלו אחד בתקופה כה קדומה בתולדות
האנושות. רק למראה אלה תוכל להבין הבן היטב ללבו של
ראשון הנבאים, לבב משה שראה בנוף העזום הזה את האל
אחד אשר כל חזקיה-תבע נחוגים למותה. הנה כך עמד פה
אדם בעל ניגנויות-תרבות בלתי-מפותחות עדין וחש אומה הרגשה
של אפסות ותעלצת שאחתה חש כעבור שלושת אלפי שנה באותו
מראות עצם.

אך כשראיינו את מפעלי המוסטומים, את החולות החקלאות
הפטורות על-פני הנגב, את מפעל האשלה, את הכבישים השחורים
המבתרים את הארץ — כאב גם רחוב הלב: כאב על הוד'
הקדומים החולק ונדרט תחת רגלי הפטיחות, ורחוב — בתיכון
בצד מדינה צעירה הולכת ופתחת לעצמה אסיקרי-כללה מתח
ニיצול אוצרות-יטב בשתח-ימבר צחיחים, אשר מעולם לא נשבו
אלא על ידי ביזואים מהליה-נדוד ושודדים על-וטיסו.

„לנגב? סהיחתיה! אין שם כלום בנגב, אתה שומע? אל
חסע לסם! אין שם דבר: אין רדי-און, אין גדי, אין יהב, אין
חוסוב — כלום, סום דבר!“
„מה אתה סח? וגוף?“

„גוף? זוב! איה גוף נמצאו שם? לך לחילגוף —
ותורה נוף?“
והוארה שלגני הטויל הייתה באמת מדכאת במקצת. ואף
זאת: צמחים מעובשי-גנפטלין, שתועלו מרמתם ביחסית, יחד
עם שמותיהם אשר מעולם לא נקלטו בוכרונו; הרצאות
בגיאולוגיה רווית מונוטניות מישנת, על סוגיו קרכעות, על
משפחות-צמחיים, על כתמיות הגשםים (בAMILIMTRIM) לשנה, על
בקעות ועל גבעות — כל אלה, יחד עם הסיפורים על שמה
חסרת-ענן, לא תרשו להעלאת מצבי-הרוח.
אך הימים דרכם לעבר. והנה הגיש היום שנתקנסנו בבית-
ירח לביוקרט-יצוד אחרונה. התרמים היו גודשים. כל-היבישול
היו מוכנים להעמסה — אך לפעת התבכר השטול לא-יתקיים:
האוטובוס שהיה צריך להניע למקום אינו מוכן! מלאי אכבות
חרונו הביתה. התרמים פורקו, הוזקן, אשר רצינו לחזור עמו
מן הטויל („תראו איה ז肯 צמח לו בנגב!“), גולח למשיע —
והכל היה מוכן לקרה היזיאה לעובדה למחרות.

זאת יוצאים! מישענו את חיינו החלקות. ארונו את תרמיין,
ניקינו את הרובים — והיינו מוכנים לטויל. אוטובוס „המקש“,
שגובהו במיוחד מירטליים, הועמס בכמות רצינית של מזון, אנו
עלינו — ויצאנו לדרכ.

בבצ'רַת

הוא גָּדוֹלָה, הַשְׁמֶרֶב, מִתְרָזֵן הַלְּדָה הַאֲרוֹב
וַעֲולָה מִרְגָּבֵי אַדְמָתָךְ הַגּוֹשָׁמָה פְּלָאוֹבָות
הַוְּזַעַק עַם דָּמָק הַחֲרוֹב
בְּשַׁלְּף הַאֲלִים חַרְבּוֹת.

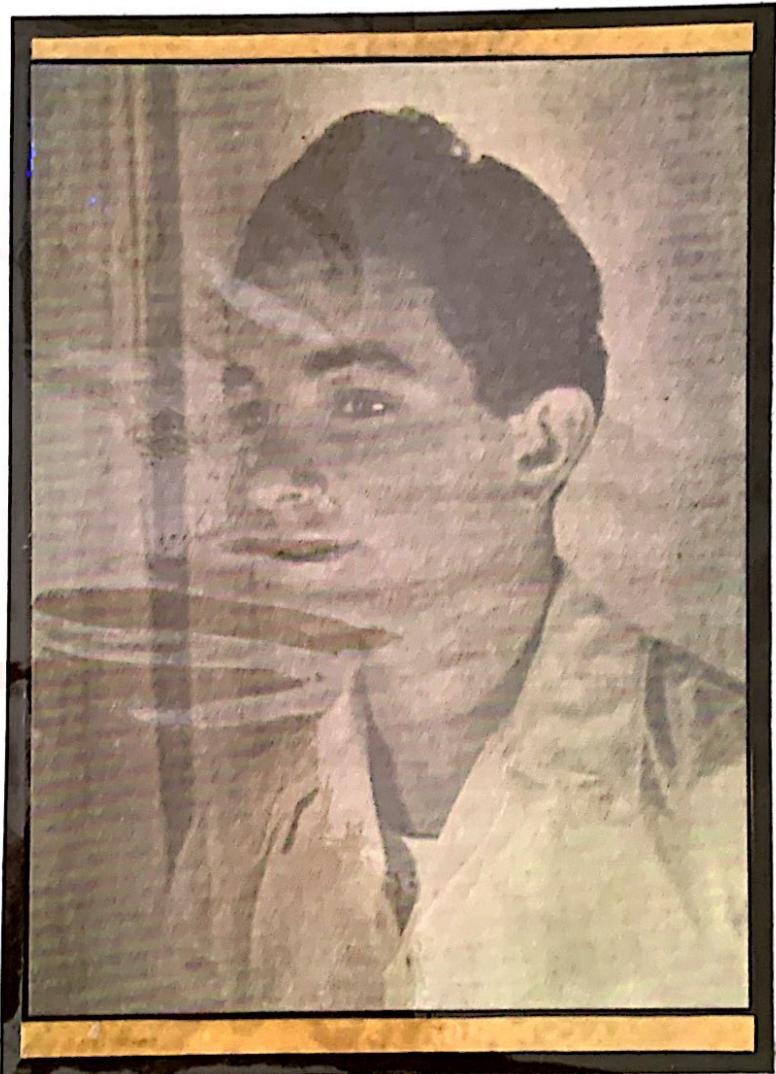
הַעֲרָב יוֹרֵד וַעֲוֹטָה הַשְׁבִּילִים
וַעֲוֹלָות לְחַיּוֹת הַיּוֹלֵד בְּקָעָךְ שְׁלָהָבָות
וַהֲסִירָה עַמְּנָן -
לְשִׁירָות הַתְּקִנָּה דָּמָמוֹת ...

כַּךְ בָּזָרְתָּ בָּזָרְתָּ לְךָ בָּזָרְתָּ פְּלָאוֹבָות ..

בְּהַרְהֹורִים

נוֹר בְּשַׁחַורְיַלְבָן

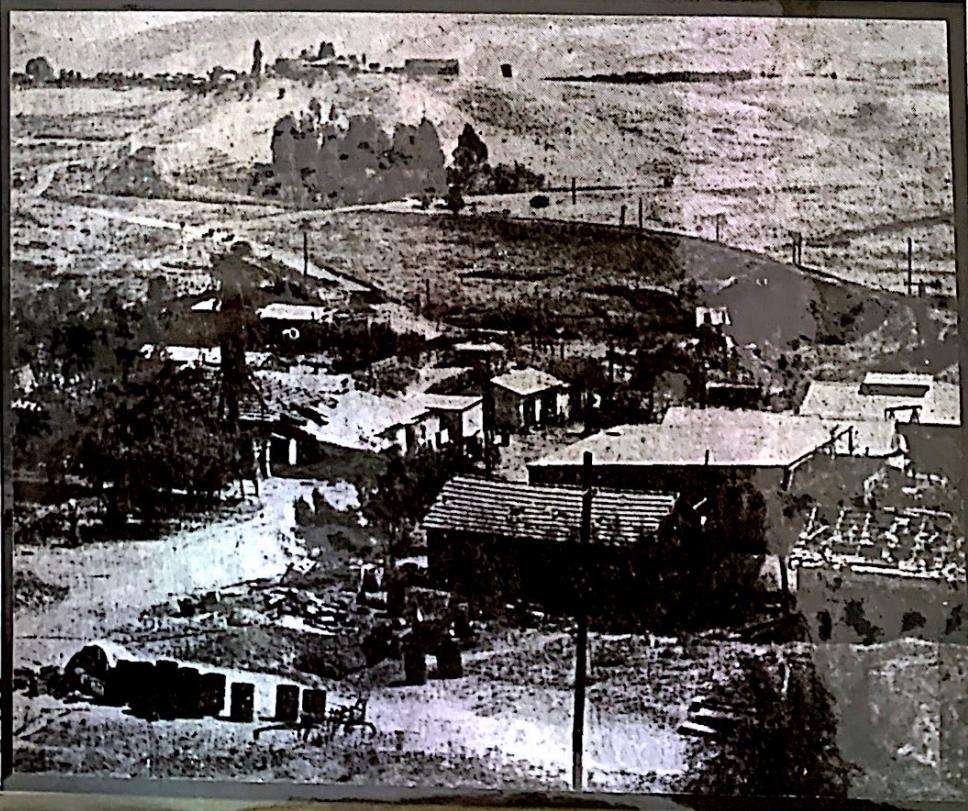

יובל גלי זיל

כותבים לזכרו של

יובל גלי ...

מקום הולדתו של יובל - קיבוץ גשר

(סתור פגום)

ב' ב' 5

פיגרתו לא טיר לך חוץ מה הוא בזוכה
אם קיימת סדרי היחסים היפותומות
אין לנו דעה מה היחסים מוגבל בכיון
אין סדרי האנושיים:
אם זכר שטרם האחרוני בטרם לשל.

ונערכו יורד וועיטה מסכילים
וועלות לחישות היאנס ברגע הטלהבת
ונסחד עמו
ושירותה החקואה דוממת
בדרך, רק בזאת לך יבzieר תלאות

אך לבקר עלות העדרות
ונדרים פרחים העולים
ו歆ט אלטוני וסוער אערן
ונאשיך גוך את הפמימה הצלאה אסר למאורות.

וawn, לוחם חזמר בברבי בעקבות סdem-סחר
הכין נאמי נסוג
ובן ציון העמקה מיט ונטוקת
ובן רמה המסוער בקדומים
זרסח על פיתרי לבוי את זמר החקאות האלטוני.

על קברו של הבן ליום חלשתם.
ואלה טולי אבוא אל קברך בני. דם אכרע על תלך הרענן. לא הספץ ולא קי
ולא קינה אטא אחורין. לא אתייח ולא אקברול. רק דם אלם.
אראן אז מטה מזדהר סטור מחסיכך ולבי בי נמוג. לעיבני הכבויות
אציז ומירטי האימית בהם עוד אהום ולא פין - פצע שותת טמאים וענקים
עוד הזעקה המרה טריך זה גועה על ספתחתיך נזונות היסורים.
זאקרים אז על עדרי, אסתה על עפרך ו לרגבין אצד.
ותבקע אז שבעם צויעת האילמת ותחלחל ותיקוד בי כזרבת ותיקוד
זולמים.
זולמי עד.

ובל אחיו אייננו ערד אתי. הוא נפל על מסמרתו בזהיל. ארבעה ימים לא נזוי
טוותו בה לחופשה ואטר: וזה בסבב הבהה אבוא. אך הוא לא בא ולא יבוא יותר
הוא אייננו עוד. אך דמותו משאר מול עיני וזכרו לא ימוש מלבי לעולם.

302349 סודר. גלי יובל, שמת בזמן השירות, היה חבר נאמן ומסודר, אהיר על כו-לנו, אלה שהכירו אותו. את תפקידו של אבשלום, מתווך אחירות זהבנה. היה מסכיל ומן-בין - איש טבצ'ים ומוסיע היה לשוחח עמו. חייל לא סט את הדגש על ההברקה החיה-זוגית ומנגagi צבא אך את תפקידו שלא לא סייגים.

חבריו לנשק עותדים דום לזכרו תוך הרוגשת צער כבד שלא ישחה בטהרה.

אתכם באבלכם

ג'ורא טפירה

305639 טג"ט.

היה ערבית קיץ חם ואני רעדתי מקר. לא יכולתי להתחמם, לא לשבת - מנוחה לא מוצאתי. גוזע לי סיובל נפל. המהלך מסקנה המסק עד קזהו. הэн רך לפני שבוטאים ברוכני בסלום באחד מסטוליו, כסעיביו הגדלות זהרגיסות שלויות הבוככה. הוא בין המעתים בחניכי. אומדי, הסלום. לא מתוך נטוס בלבד - מתוך קשר ויאס. הэн הגננת של יובל היתני. אכן בתקופת בה מעתו הידיעות והנסיךון - אך היה הרצון החזק לדעת ולהכיר כל ילד, לחוש ולהבין לפניו.

יובל - היה בזו מטהו סמסן במינוח את לביו; אם מפני סדראה רגיס במיוחד רגתו במאד לחוויותיו. הэн טפוחו בעז ומגעו בעדו לא אחת מסללות על המסובב ועל המציגאות.

דמיוונר העטיר טרעם הזיות בפדיינות מסכני אליו למשך היota לו למגן ולא יפצע לבו יתר על המידה - דבר אסור לנצח אחר כן פנסיוון החיים. כי לא היה מסרג המסתגלים בגקל וסתగרים בגקל, אלה סתחוקם מדרובה ודמעותיהם מעטות.

ידעתי כי לפניו הליכה ממושכת עד התחסנו - ובינתיים ילק הלך ופזר פרחי זמינו מעודנים שלו, מחפש תדир אחרי קרקע קולתת ופציחת. צחוח הפרחים ודקנות רוסות יכסו עליהם העגובה.

אסתר ג.

יובל בגן הילדיים. (פריטיומתיה של אסתר ג.)

א. החלזון.

"הביביסי את רזאה מה טה טה מתחגה לי? חלזון" - פונה אליו יובל. "היא בכלל לא נתנה לך", איטר גבעון, "כי אבי בעצמי ראייה; לקחת אותו מהאדמה ואמא שלו תחפש אותו בגללה". בקהל לא בטוח וקצת דועץ אומר יובל: "אז למה הוא בא דזקא אלוי? אתה רזאה, הוא יורק, הוא בועם עליו גורא. טוב לך!"

טבאה הזדמנות לידי הסברתי להם מה פירוט התפרטה אצל החלזון. במיוחסים נגעו, והם געלמו מידי מעם בפעם.

אור ההבנה פאר על כולם, סלוה מטדרת ביביהם. החלזון עזב מיד ליד.

"עכשו החזר אותו לאדמה, לאמא שלו, גו?" מפסיק גבעון את השתקה. קולו הת-קייף חינדר אמגס אל אזגו של יובל, ידו המלטפת גוח הטבול רועדת קצת. ילד רגיס הוא, ונבעון ובר סרב שלו. הוא איבגו פונחה, פונה אל החלזון וחוואל: "אתה רזאה טאטסדור עלייך עד סמא שלך תבוא? כן? טוב?! וברגע זה כאילו שוב מזריא החלזון את מחושיו, פניו של יובל קורבות והוא מכרייז: "אתה רזאה, גבעון, כן החלזונות

"אני תפטע ראשונעה, הכלנית הלבנה שלוי" -- -- צווקת רבקה. "ה יא שלוי" -- גובר קולאסל נורית, -- כי אני ראייתי אותה ראשונעה. "יזותר חסוב לתפוס", -- עונה רבקה. "לא, דוקא לראות קוזם זה יותר חשוב" ענתה נורית, "כי אפרתי, הגה כל-בית לבנה ואת רצת ותפסת אותה? אז למה את לא רצת?" שאלת רבקה לה. "כי את חטפת אותה לפניהם מהעט, שלוי היא". "לא נכון, שלוי". -- --

אפשרו מפטט טלה לא יכולתי לסתום, כי ראש הכלנית הלבנה נסאר בידה של רבקה והגביעול כסמת טירה של נורית ונפל ארזה. וכי זדק? במאה טנו צודק כסובן זה התופס ראשון, בעל עיניהם זרייזות צריין לראות, לסתוק ולקחת, או -- להסתפק בהסתכלות.

לו היה נסאר הפרח בחיים היתי אמי נושא למוטר איזו לבעל העניים ולא לבעל הרגלים והידים. אבל לא היתי יכולה להוציא דבר זה לפועל. וטוה טוך היה. "והיכן הפרחים סלק, אברהם?" טאלתי. "לא רציתי כלניות, הן גדולות, ולקחות עיבי תכלת קטנים, חמורים, את דואח?" והוא אומר: "סקט, הם יסניהם" מזדייא סכים המכנכים שלו זר של עיבי תכלת. את דואח, הם יסניהם, הוא אוטר בלחס. הם באמת יסנו שנת נצחים.

עומד יובל, המבט למרחוק, ידיו ריקות. -- "זובל, לא מצאת אף פרח?" -- "את דואח סמ את ההר?" עיניו פוכות אליו. "כן, אני דואח, עניתי. סם מאחורי ההר", -- הוא מט蹊 לתראר, -- "יט ארמוני גדול עם גינה ענקית. ובגינה המון כל-בירות, לא אדרומות, כל עיני צבעים, אפילו בזבב ומכסף ועוד. פעם אלך לשם, לבדי, בלי אבא ובלי אמא ובלי בן! רק אני ואביה לך המון כלניות!"

פרחי דמיון ליובל, איינו זוקק לפרחי הסדה,
קבוצת ילדים יזאה לסדה לקטוף פרחים -- --

לזכרו של יובל

עקירתו של יובל מן החיים המעת טטרה אבל לא-גוחם על עצם מותו ועל נסיבותו; איזורר גם עצב רב ומחשבות נוגעות על פרשת חייו, רבת הצער והסבל, סרך הקדו-בים בלבד ידועה.

עליה עתה לעיני דמותו מלפני טמונה טניהם, בהיותו אז תלמיד בכיתה ו', והיה לי אותו מגע קרוב, יום-יום-יום, במשך סנת למודים טלה. הרמה המטוועת טל בנוי כתהו הי-טה למלחה סביבוניות. נמצאו בינויהם גערימ וגערות לא מעטים מחובני ארכון, נבוגי דעת ומטיקי הבנה, ואחדים מהם אף בעלי סקירה ותאבי-דעת. יובל נמנה עם הפטוכ-סרים שבכתה. ואולם, את היבול. .. סל כטרונו הטעורן, סחיה דroi לו, לא-סקט, לא זכה פעמים רבות לנזק; בכל אופן לא באotta מידת ההנאה והסתה כסאר חבריו המוכשרים. נער חמוץ, מהיר-תפיסה ובעל הברקות מהירות היה, ואילו גודל חריפותו וסתירות הברקוטיו בסאוותו לרבות אל על זהירות הרחק ועקרונו לא אחת מממד רגליו על פני האדמה המושקה, עליה התהלך סאר חבריו איתנים ובסוחים. ידיעת הלימודים הפסודה והרגילה, שנחכעה ממנו לדעת ואטר ניתנה לו על נקלה להסיגה, נפלטה לא אחת, בסל חריפותו וסתירות מחשבותיו, מטוחו והצדיה, כנסמתת מדעתו בדרך רחפו העל

יזון. דימתה טהיפות והריגיות נראו לשלגיו כה קטנות וגעדרי-חטיבות עד שלא
נתן כלל את דעתו עליהן. רעלן כן קירה ... על גדרותיהם לסתאות המורדים, אם כי
היוז פנות ומיkeitות לכעוזן, לא עוזז תפיז כל הנגן הנדרט. וכטהעטידותו על
כך נצע עיביהם תפחות ומבטי צער דוממים, כספיים ואומר: לכזון-דא לא נתמי. בכל
את לביו...

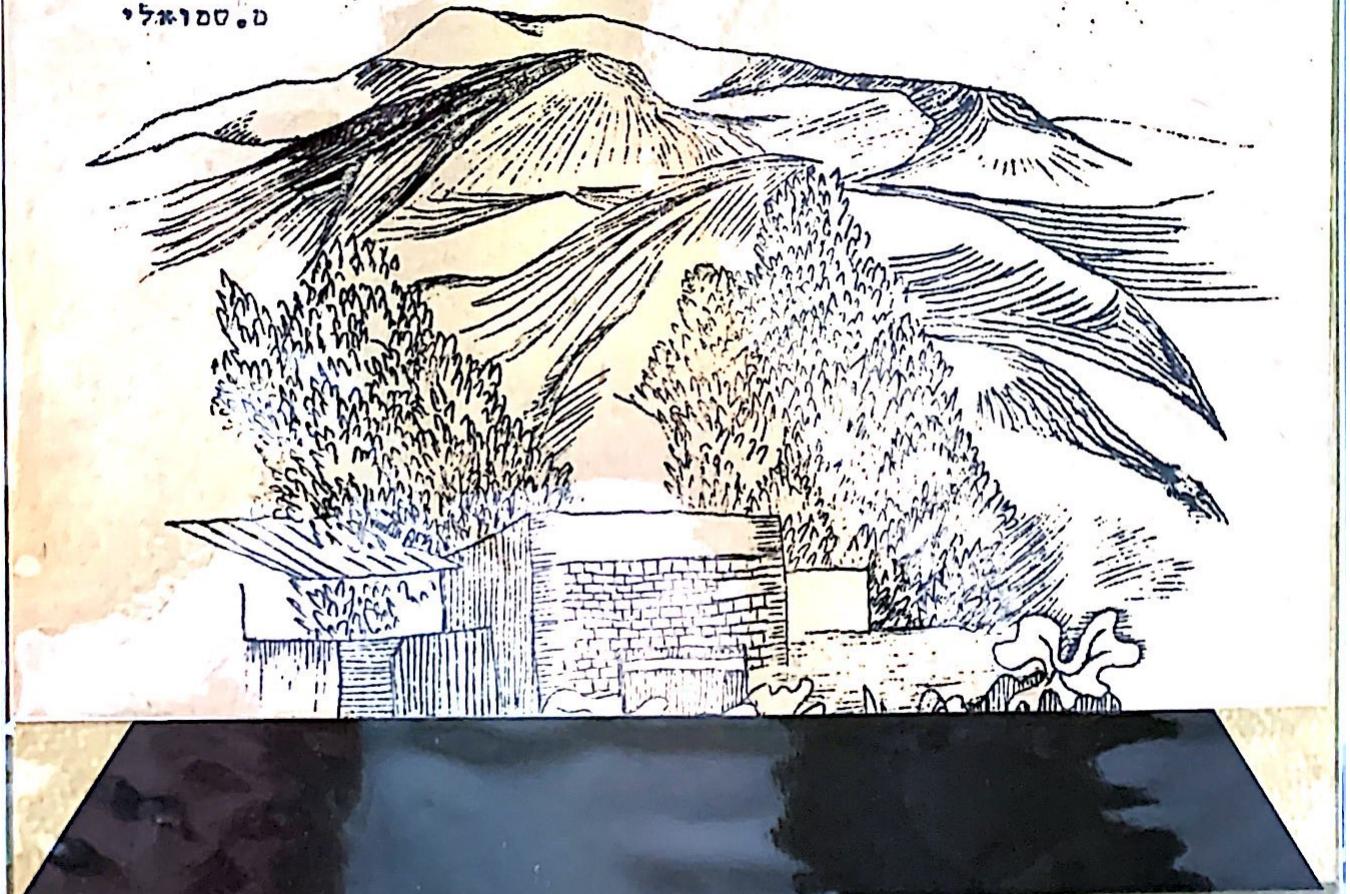
וכדרכו בליטודים הייתה דרכו בחיי יום-יום. אortho צירוף המעשים והתנהגוויות
הריגילים והפטוטים, הקובעים את מקומו ואת עמדתו של הנער,cadem מבוגר, בחיי החב-
ריה - עליו חילוק במחירות חמוץ ויסאר לו מד לבדו ומבודד מעבר להם.

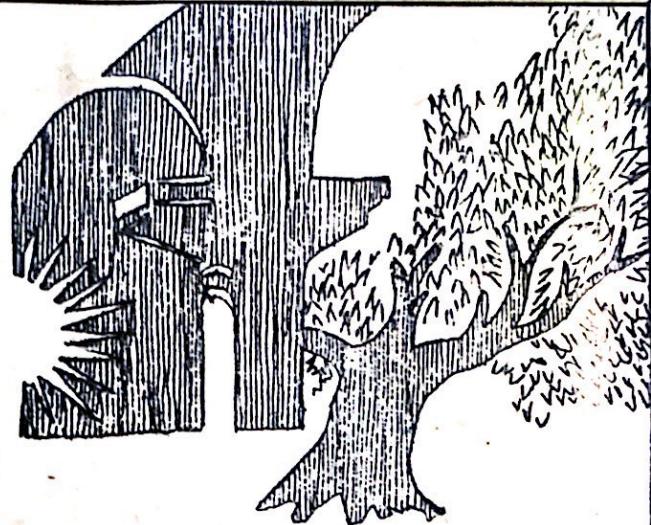
פעמים רבות נראה יובל בעיני כאחד מטרידי-המוח היהודי שבידורות הקודמים,
אשר ידע לעקוור הרים בנסימה אחת. ולטחנס זה בזה; סרף כסוהם בעולמות עלייו -
כיהם וכמויהם פזר-דעת וחסר מגואה. תכובותיו אלה עוררו בקרביו הערצת יקר וכבוד
רב לו ואף רחשי חיבה. ואולם קטאר פוריו, לא יכולתי עם זאת להיות מושזה מהן.
נאטן למלחת ההורה, כטורה, ודורות טובת התלמיד, כחנן, תבעתי פגנו רק את הפסוס
ואת הרגיל: להיות כאחד הנערים ולא יותר. אך תביעה זו הייתה קשה מיכלתו למלאה -
תה. וככה נסינו תמיד, המורדים, לשים את נפשו ואת מחשבתו בסד ולכפות עלייו דרך
מחשבה והנהגוות, סגנאה בניגוד לתוכנותיו ורק הביאה אותו להתבגוויות עם פוריו
ואת עמו - לטיבוכים ולסכסוכים נPsiים ועטוקים, רביעי סבל ומצוקה.

ואולם אם אנו, המורדים, ידעו להעריך את יתרוגותיו הנעלים והכרנו את סבלו
הפנימי הקשה ויחד עם תביעותינו גם עוזדנו מפעם לפעם - הרי עיני חבריו,
אשר רק את הנגלוות ראו לעיניהם, נראה אף מוזר ותמהוני ומוזר. וככה התנהלו
סעגולות חייו ברזב ימיו בסבל, בצער, בבדידות, בהתגסויות חמורות ובחוסר סיוף
מעצמו.

יובל היקר, טהור-הנפש ובר-לבב, האמן הctlוך יתרוגותיך הנעלים? כה יכאב
לב לסתך וכה ירכז הצער והכאב לחיקך רביעי מצוקה. אך מתוך כור סבל וסוחך
עליה זו רק זכרך הבלתי גמחה מן הלב.

מ. סמואל,

אנו, גם על זאת יס לברך את זה"ל. כאשר יש צורך בחסד של אמת, הוא עוזת זאת בטלנות, על כל הגינוניהם, הוגה מלווה את פיקודו בדרכו האחרונה בלי לעכיות פדות. זדק הלך לפני הארון - בהיותו מסולסל ממקום למקום - על כך הקפידו על המטוננים על הטעמים. חבריו טל הנפטר מלאו ימה את המקווה דה, ויסבו דום לסני צדי הארון בדרך הארוכה והמייגעת בה עברו מלאוין, תוך חום לוהט ללא כסוי. ובאשר הגיעו למורדות הבנרת עדין עמד להם היום בתקפו ורק במקצת הפיגרו גלי הים בטבע התפקיד את כבשו טל היום. יס להזכיר גם כי החברים (האזורחים) סעליהם הוטל הדבר, מלאו את המוטל עליהם בהדרגה טקט, בהבנה ודקות-רגס.

ובבית הקברות בעת סתיימת-הגولל מלא הרב האבאי את כל חותמו ויצא כרי חותמת הכלל והפרט. אולם כאשר מטחי האס המטונניים לפני החלל עלו הסטי. מה, הייתה פתאום הרגשה כי הם סותרים את צדוק הדין טל הצור תמייך מעלו; ובאשר אותו הרב בкус סליה וטחילה מהמת עול=הימים סזה עתה הלך לעולמו ועזה זאת ביטם זה"ל ובבטם הקבוע ובבטם כל הנוכחים - נרמה היה כי יש מקרים גם לדבר זה. כי דmadם מטהו לטעם, כי אכן יס מטהו בזרות זו לסבלו טל הזולת. יתכן וזהו "ואהבת לרעך כמוך" יס בו הפרזה רבה - כדי אי יכלת לעמוד בדבר - וטוב היה לו אטרנו: והבנת לسان רען ולו מעט מזעיר וימת בכך טשטום סימן לנאות.

מסה

מקום הולדתו של יובל ז"ל

אשdot יעקב היה קיבוץ בעמק הירדן, שהתקפל לשנים בעקבות הקיבוץ המאוחד. בשנת 1924 הקימה קבוצת "אחדות", 35 חברים "החולץ" יוצאי לטביה, קבוצה באתר "גשר הישנה", מזורה למקום שבו נמצא היום קיבוץ גשר. קודם לכן, בסתיו תרפ"א (סוף שנת 1920), נעשה נסיוון התיישבות קודם במקום, כאשר "קבוצת השקיירים", חברה של מושחררי הגדוּל העברי, ביקשה להקים בו מושב עובדים על קרקע בבעלות פיק"א. אולם הניסיון נכשל ופיק"א התנתקה את סיועה למתיישבים בכך שהיישוב היה קבוצה קטנה ולא מושב. מרבית המתיישבים התנדבו לכך ועזבו, ומיעוטם נשארו במקום והצטרפו למתיישבים החדשים. היישוב הקיבוצי החדש נקרא "גשר" והצטרף לארגון הארץ של קיבוץ עין חרוד, לימים הגרעין המיסד של הקיבוץ המאוחד. בשנת 1927 הצטרפו אל גרעין "אחדות" פלוגת ג'ידרו^[1] שהורכבה מעולים מפולין בני העלייה הרביעית, וחלק מפלוגת עין טבעון. בשנת תר"ץ מנה היישוב מעל 120 נפשות.

בית ספר שבו למד יובל ז"ל

הتل האגול "בית ירח" נמצא סמוך ל'מעיין של נهر הירדן בצד הדרומי של ימת הכנרת. במקומו הייתה עיר עתיקה ושמה "בית ירד" או "בית אריה". העיר הייתה ממוקמת בצומת דרכים חשובה מאוד של שבעת הרים. בתקופה הרומאית והערבית. בין הממצאים התגלו: בית לנשת עם רצפת פסיפס מהמאה ה-5-4, בית רחזה רומי מפואר, ולנסיה ביזנטית.

תנוועת נוער שבה השטח ז"ל

הנער העובד היה תנוועת נוער שהוקמה ב-17 באוקטובר 1924, ב' בתשרי תרפ"ה, בארץ ישראל על ידי בני נוער עובדים שהתאגדו במטרה להגן על עבודתם וזכויותיהם. התנוועה היא תנוועה בת של הסתדרות העובדים הכללית בארץ ישראל, וחלק מתנוועת העבודה. בשנת 1959 התאחדה תנוועת הנער העובד עם התנוועה המאוחדת וביחד הן נקראות הנער העובד והלומד. הנער העובד היה חלק הדומיננטי בתנוועה המאוחדת ועל כן הנער העובד והלומד נחשב המשך ישיר שלו.

